

Výpověď z hospodaření na zabraných nemovitostech jest hospodářským opatřením stpú-u jménem státu jako strany, podléhající dle § 20 zák. náhr. přezkoumání řádných soudů; jest proto v té příčině kognice nss vyloučena (§ 3 a) zák. o ss). Pokud však stpú u příležitosti dané výpovědi řeší i otázky jiné, než ty, jichž přezkoumání podléhá dle § 20. náhr. zák. soudu, pak jde o jeho činnost judikující, a ta ovšem přezkoumání nss-u jest podrobena.

Vycházeje z tohoto zásadního hlediska musel nss odmítnouti jako nepřipustnou námitku stížnosti ad 4), již brojí stížnost proti lhůtě výpovědní, vykládajíc si ustanovení § 12 náhr. zák. způsobem tam uvedeným, neboť o tom povolán jest rozhodovati dle § 20 náhr. zák. řádný soud, a jest tudíž přezkoumání nss-em vyloučeno.

Z téhož důvodu odmítl nss námitku ad 3), již stížnost uplatňuje, že výpověď z důvodů tam uvedených nebude moci obstáti. Tím vytýká vlastně, že nebude možno danou výpověď vykonati, t. j. celý objekt odevzdati po uplynutí lhůty st-lce dané, když již dříve uplynula výpovědní lhůta u jejího manžela, který jest spolupachtýřem vypovězeného objektu a jemuž byla samostatně dána výpověď. Potom však jde o námitky z důvodu vyklizení a odevzdání vypovězených nemovitostí, o nichž ale § 20 náhr. zák. rozhoduje řádný soud. Jest proto i zde kognice nss-u vyloučena.

Odvodní spis žal. úřadu namítá, že i námitka ad 1) jest, hledíc k § 20 náhr. zák., nepřipustná. Nss nesdílí tohoto názoru.

Stížnost vytýká, že zábor vypovězených nemovitostí zanikl a že tudíž žal. úřad vypovídá hospodaření z nemovitostí nezabraných. Tvrdí tedy st-lka, hájíc své vlastní subjektivní právo, plynoucí jí z poměru pachtovního, porušení §§ 1 a 2 zák. záb. Do porušení těchto předpisů jest stížnost k nss-u přípustná a jest proto opatření žal. úřadu po této stránce podrobena kognici tohoto tribunálu.

Ve věci samé neshledal však nss námitku tu důvodnou.

Námitka ta založena jest na názoru, že nemovitosti státem zabrané, jež stpú platně převzal dohodou s vlastníkem velkostatku, vypadnou ze záboru, a že proto nemůže žal. úřad, ježto nejde více o půdu zabranou, hospodaření na půdě té st-lce vypovídati. Názor ten jest mylný. I kdyby bylo pravda, že žal. úřad onu půdu již převzal, pak stalo se to právě jen k tomu účelu, aby na ní provedl pozemkovou reformu a nemůže pachtýř právem tvrditi, že převzetím oním zanikl i zábor a tím i možnost dalšího provádění pozemkové reformy. Z modalit, jak nabyt stát zabrané půdy k účelům provedení pozemkové reformy, nemůže pachtýř onoho majetku vyvozovati nijakého osvobození od povinnosti ustoupiti státu, jak mu ji ukládá § 12 a násl. zákona náhradového.

Tím však padá i námitka ad 2) z § 37 náhr. zák. čerpaná a není třeba, aby ji nss podrobil přezkoumání. . . .

Č. 3395.

Pozemková reforma: * Není nezákonným, když se k zásadnímu souhlasu se zcizením zabraného majetku připojí podmínka zaplacení 10%ního poplatku.

(Nález ze dne 26. března 1924 č. 4240).

V ě c: Ikona E. v Š. proti státnímu pozemkovému úřadu o poplatek dle § 61 zákona přidělového.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d p: Obv. úřadovna stpú-u v Z. sdělila st-lce jako straně kupující k její žádosti, že by předložená kupnoprodejná smlouva mohla býti schválena, když zaplatí strana prodávající dle § 61 příd. zák. z celkové kupní smlouvy 10% poplatek 300 Kč přiloženou složenkou poštovní spořitelny do 10. srpna 1923.

Proti tomu výměru stěžovala si kupující strana k stpú-u namítajíc, že poplatek dle § 61 příd. zákona není podmínkou schválení smlouvy, nýbrž povinností prodávajícího za vypuštění ze záboru, a že by tato povinnost ihned odpadla, kdyby prodávající prohlásil, že prodaný pozemek má býti propuštěn na vrub jeho nároku dle § 11 záb. zák. Právo kupující strany nemůže tím však býti mařeno.

Petit stížnosti zněl, aby smlouva bez ohledu na zaplacení 10% poplatku byla schválena.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad stížnosti této. — — —

Nss neshledal, že by uložení podmínky shora uvedené odporovalo zákonu.

Dle § 7 záb. zák. může stpú — a v mezích vl. nař. č. 225/1919 i jeho obvodová úřadovna — udíleje svolení, uložiti podmínky a učiniti výhrady. Podmínky a výhrady ty mohou se — dle stálé judikatury nss-u — pohybovati jen v mezích zákonů o pozemkové reformě a účelů jimi sledovaných.

Onou podmínkou, opřenu o předpis § 61 příděl. zák., zabezpečuje si úřad splnění povinností zákonem uložených. Nelze proto shledávati v uložení podmínky té nezákonnosti.

Potom však není úřad také povinen, pokud podmínce té vyhověno nebude, ani udělené svolení realizovati schválením smlouvy trhové, ani z moci úřední spolupůsobiti k tomu, aby k této realizaci také mohlo dojíti, a jest na žadatele, aby se sama postarala o to, aby splnění uložené podmínky bylo úřadu vykázáno

č. 3396.

Z a j i š t ě n í b y t u: * Zajištění bytu podle § 13 zák. č. 225/1922 ve znění zák. č. 87/1923 není přípustné, jestliže již před doručením rozhodnutí o zajištění bytu byl nájemní poměr mezi vlastníkem domu a stát. zaměstnancem byt obývajícím rozvázán dohodou stran.

(Nález ze dne 26. března 1924 č. 5019).

V ě c: Marie E. a spol. proti zemské správě politické v Praze o zajištění bytu.

V ý r o k: N a ř í k a n é r o z h o d n u t í s e z r u š u j e p r o n e z á k o n n o s t.

D ů v o d y. Nař. rozhodnutím zajistila zsp na základě § 13 zák. č. 225/1922 ve znění zák. č. 87/1923 v domě st-lů byt, jenž se uvolnil služebním přeložením dosavadního nájemníka Rudolfa K. do obce jiné, pro státního zaměstnance finančního radu ing. Josefa B., ježto bylo konaným